

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Nagy József ügyvéd által képviselt felperesnek, a Szecskay Ügyvédi Iroda; dr. Gulás Judit ügyvéd által képviselt alperes ellen, jutalék megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. július 3. napján meghozott, 22.G.41.540/2011/22. számú ítélete ellen, a felperes részéről 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és az alperes marasztalását 1.619.568 (egymillió-hatszáztizenkilencezer-ötszázhatvannyolc) forintra felemeli. A felperes által az alperesnek fizetendő perköltség összegét pedig 4.000.000 (négymillió) forintra leszállítja. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.270.000 (egymillió-kétszázhetvenezer) forint másodfokú perköltséget. A le nem rótt 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetékből a felperes 2.450.000 (kétfmillió-négyszázötvenezer) forintot, az alperes 50.000 (ötvenezer) forintot köteles megfizetni az államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és az alperes 2009. március 2-án keretmegállapodást kötöttek, amelyben az alperes behajtási és ezzel összefüggő címfelderítési feladatok ellátásával bízta meg a felperest, díj ellenében. A felperes által a megállapodás alapján elvégzendő tevékenységeket és a felperest megillető díjak összegét a felek a megállapodás 3. számú mellékletében rögzítették. A melléklet szerint a küldeményeken szereplő címek 30-60 napon belüli felkeresésének, jegyzőkönyvezésének és adatfelmérő lap kitöltésének, a számla-őr szolgáltatásnak, 30-60 napon belül a koordináta rögzítésének, fotó készítésének, továbbá a szerződésszegés és szabálytalan áramvételezés jelentésének a díja darabonként 3.150 forint, 30-60 napon belül a sikeres, átvételi igazolással kézbesített küldemények után egységesen, a megbízó

szolgálati területén belül és a küldeményeken szereplő címek felkeresésének, jegyzőkönyvezésének és adatfelmérő lap kitöltésének a díja darabonként 560 forint, a 30-60 napos határidővel behajtott tételek jutaléka 8 %, a sürgős címfelderítés és igazolt nyomtatvány szolgáltatási területen belüli és kívüli átadásának a díja darabonként 5.950 forint. A megállapodás 3. pontjában a felek úgy rendelkeztek, hogy a díjazás magába foglalja a felperes által végzett valamennyi fő- és ahhoz kapcsolódó mellékszolgáltatás ellenértékét, a felperes a főszolgáltatáshoz kapcsolódó mellékszolgáltatások elvégzéséért külön díjazásra nem jogosult. A megállapodás 8. pontjában a felek a teljesítés igazolás alapján kiállított számla kézhezvételétől számított 45. naptári napban határozták meg a díj megfizetésének határidejét. A felperes az alperes eseti megrendelése alapján látta el a megállapodásban körülírt tevékenységeket.

A felperes a keresetében 388.814.210 forint + ÁFA, 789.637,51 Euró + ÁFA és 87.930,96 USD + ÁFA megfizetésére jutalék, 86.265.900 forint + ÁFA megfizetésére a számla-őr szolgáltatás díja, 793.300 forint + ÁFA megfizetésére díjkülönbözet, 481.950 forint + ÁFA megfizetésére a 2010. december hónapra járó díj jogcímén kérte kötelezni az alperest. Igényt tartott valamennyi összeg után 2011. január 6. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A. §-a alapján számított késedelmi kamatra, valamint a perrel felmerült költségeinek a megtérítésére is. Hivatkozott arra, hogy a megállapodás alapján a kézbesített sürgős küldemények után megilleti a 8 %-os behajtási jutalék, ezt azonban az alperes nem fizette meg. Álláspontja szerint valamennyi, a megállapodás alapján végzett tevékenysége az alperes kintlévőségeinek csökkentését szolgálta, ezért azok behajtási tevékenységnek minősülnek; a sikeres behajtás után pedig jutalékra jogosult. Ebben a körben hivatkozott a megállapodás 2.1. pontjában rögzített feladatmeghatározásra, a peres felek, illetve a felperes és az alperesi jogelődök korábbi szerződési gyakorlatára, valamint a más felekkel hasonló tevékenység ellátására irányuló szerződéseire. Előadta, hogy számla-őr szolgáltatást is teljesített az alperesnek, de az alperes ennek az ellenértékét sem egyenlítette ki. Kifejtette, hogy a megállapodás alapján a kézbesített küldemények darabszáma szerint számított díj illeti meg, az alperes azonban a kézbesítési címek száma szerint számított díjat fizette csak meg. Előadta továbbá, hogy az alperes nem teljesítette a 2010. december hónapra járó díjat.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes követelését 386.750 + ÁFA erejéig elismerte, ezt meghaladóan a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Védekezésében hivatkozott arra, hogy csak címfelderítést és kézbesítést rendelt meg a felperestől, behajtást és számla-őr szolgáltatást nem. Behajtási tevékenységet a felperes nem végzett, és számla-őr szolgáltatást sem teljesített, ezért behajtási jutalék és a számla-őr szolgáltatás ellenében díj nem illeti meg a felperest. Kifejtette, hogy az iratok digitalizálása a kézbesítési tevékenységhez, mint főszolgáltatáshoz kapcsolódó mellékszolgáltatás volt, amiért a megállapodás értelmében nem jár külön díjazás. Álláspontja szerint nem a küldemények, hanem a kézbesítési címek darabszáma szerint számított díj fizetésére volt köteles. Előadta, hogy a felperessel elszámolt, a 2010. decemberre járó díj kivételével minden, a felperest megillető díjat kiegyenlített. A felperes 2010.

decemberre járó díját 386.750 + ÁFA összegben ismerte el. Hivatkozott arra, hogy a felperes a külföldi pénznemben követelt összeg után nem jogosult a Ptk-ban meghatározott törvényes mértékű kamat felszámítására.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 386.750 forint + ÁFA díjat. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 4.064.000 forint perköltséget. Ítéletének indokolásában a keretmegállapodás alapján adott megrendelések elfogadása folytán létrejött egyedi szerződéseket a Ptk. 474. § (1) bekezdésében körülírt megbízási szerződésnek minősítette. Úgy foglalt állást, hogy a keretmegállapodás az alperesnek lehetőséget, de nem kötelezettséget jelentett arra, hogy a felperest behajtási tevékenységgel bízta meg. Rámutatott, hogy az alperes a sürgős címfelderítés és kézbesítés ellenében csaknem az egyéb címfelderítés, jegyzőkönyvezés és kézbesítés, valamint az ahhoz kapcsolódó mellékszolgáltatások díjának a kétszeresét vállalta megfizetni. Okfejtése szerint gazdaságilag indokolatlan és életszerűtlen, hogy a magasabb díj kikötése mellett a felperes a felszólításokban megjelölt összegek behajtásával is megbízta a felperest. Rámutatott továbbá, hogy a megállapodásban a megrendelésekre vonatkozóan előírt írásbeliséget a felek folyamatosan betartották, és a felperes csak a keretmegállapodás hatályának megszűnését követő közel egy év eltelte után jutott arra a következtetésre, hogy a sürgős kézbesítések megrendelése egyben behajtásra vonatkozó megbízást is jelent. A szerződést Ptk. 207. § (1) bekezdése szerint mindezeknek a körülményeknek a mérlegelésével értelmezte, és arra a következtetésre jutott, hogy a behajtási tevékenység kifejezett megrendelése, megjelölése nélkül a sürgős kézbesítésre vonatkozó megbízás nem terjedt ki behajtási tevékenységre is. A számla-őr szolgáltatás díja iránti követelést ugyancsak a szolgáltatás írásbeli megrendelésének hiánya miatt találta megalapozatlannak. Ebben a körben a felperes címfelderítési és behajtási tevékenységéhez használt számítástechnikai nyilvántartásából kinyerhető adatok alperes részére történő átadását a megbízás ellátásának igazolásaként értékelte. Utalt arra, hogy 2009 tavaszától az adatlapok digitalizált formában, DVD lemezen történő átadására a felek megállapodása alapján került sor. Szintén a keretmegállapodás Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy az alperes nem kívánt az azonos időben kézbesítendő felszólításokért darabonként fizetni, mert a felperesnek az idő és költségráfordítása a címek felkeresésével merült fel. A 2010. decemberi díj iránti követelés jogalapját és 386.750 + ÁFA erejéig annak összegét az alperes elismerése alapján ítélte megalapozottnak. Álláspontja szerint a felperes a díjszámla kiállításának elmulasztásával a Ptk. 302. § c) pontja értelmében jogosulti késedelembe esett, ezért a Ptk. 303. § (3) bekezdése alapján nem követelhet késedelmi kamatot az alperestől. A peres felek közötti, illetve a felperes és az alperes jogelődjei közötti, valamint a felperes és más személyek közötti szerződéses gyakorlatnak nem tulajdonított ügydöntő jelentőséget. Kifejtette, hogy a perben kihallgatott tanúk vallomása nem volt alkalmas az okiratban foglaltakkal ellentétes tényállás megállapítására.

Az ítélet ellen, elsődlegesen annak részbeni megváltoztatása, keresetének teljesítése és az alperes első- és másodfokú perköltségben marasztalása, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezése kiterjedt a 4. sorszámú végzés hatályon kívül helyezésére is, amellyel az elsőfokú bíróság az addig lerótt 900.000 forint illetéken felül további 300.000 forint illeték lerovására hívta fel. Fellebbezésében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helytelenül értékelte, helytelenül mellőzte a felperes bizonyítási indítványait és a tényállást helytelenül állapította meg. Hivatkozott arra, hogy a felek többéves gyakorlata szerint a küldemények kézbesítés után is jár behajtási jutalék a felperesnek. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a felek korábbi szerződéses gyakorlatát, és annak nem tulajdonított kellő jelentőséget. Kifejtette, hogy a felek szóban, hallgatólagosan eltérhettek a keretmegállapodás írásba foglalt tartalmától. Hangsúlyozta, hogy a szerződés tárgya behajtási tevékenység volt. Okfejtése szerint a felperes által ténylegesen elvégzett tevékenységek az alperes kintlévőségeinek csökkentését célozták, ezért azok behajtási tevékenységnek minősülnek. Rámutatott, hogy a behajtáshoz a keretmegállapodás 3. számú melléklete 8 % jutalékot rendelt anélkül, hogy erre külön feladatot, tevékenység leírást határozott volna meg. Álláspontja szerint a megállapodás a részletesen körülírt feladatokhoz, mint behajtási tevékenységhez kapcsolta a jutalékot. Utalt arra, hogy a megállapodás nem határozta meg részletesen, hogy mit kell behajtásnak tekinteni, mert maga a behajtás volt a főtevékenység, amit a felperes el is látott. Emiatt sérelmezte az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, ami szerint a behajtási jutalék csak a behajtási tevékenység kifejezett megrendelése esetén illette meg a felperest. Okfejtése szerint abból, hogy a felek a sürgős címfelderítés és kézbesítés díját magasabb összegben határozták meg, nem vonható le az a következtetés, hogy a sürgős címfelderítés és kézbesítés után a felperes nem jogosult jutalékra. Sérelmezte a kézbesített sürgős küldemények után befolyt összeg megállapítása érdekében indítványozott bizonyítás mellőzését. Kifejtette, hogy a szerződés értelmezése körében az elsőfokú bíróságnak figyelembe kellett volna vennie a tanúvallomásokat is. Hivatkozott arra, hogy a keretmegállapodásban az alperes általános szerződési feltételeket alkalmazott, ezért a szerződés értelmezése során az elsőfokú bíróságnak alkalmaznia kellett volna a Ptk. 205/A-205/C. §-ában foglaltakat is. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a szerződés értelmezését olyan tanúk vallomására alapította, akik közül senki nem vett részt sem a pályázat, sem a szerződés szövegének az összeállításában. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a küldemények és címek számának eltéréséből eredő követelés tekintetében nem következetesen értelmezte a szerződést, mert a jutalék tekintetében kiindulási alapként elfogadta a korábbi szerződéses gyakorlatot, a díjkülönbség tekintetében annak nem tulajdonított jelentőséget. Hangsúlyozta, hogy a felek korábban is a küldemények darabszáma szerint számoltak el egymással. Előadta, hogy a megállapodás kizárólag darabszám szerinti elszámolást rögzített, nem cím szerintit. Rámutatott, hogy az egy időben ugyanazon a címen kézbesített felszólításokkal és értesítésekkel kapcsolatos követelések jogcíme és kötelezettje is eltért. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság számla-őr szolgáltatásra vonatkozó következtetéseit a bizonyítékok nem támasztják alá. Kifejtette, hogy a szerződés sehol sem

rögzítette, hogy a felperesnek a tevékenysége elvégzését digitális formában kellene igazolnia, és hogy az lenne az alperes által elfogadott mód. Előadta, hogy 2009. tavaszáig a felperes a tevékenységek elvégzését papír alapú okiratok átadásával igazolta, az alperes pedig csak ezt követően, szóban igényelte az iratok digitális formában történő átadását. Kiemelte, hogy ez a többlétszolgáltatás a megállapodás értelmében nem volt ingyenes, annak díját a 3. számú melléklet tartalmazta. Okfejtése szerint a követelése után jár késedelmi kamat, mert számlát valóban nem állított ki, de írásban felszólította fizetésre az alperest. Előadta, hogy a peres eljárás a korábbi fizetési meghagyásos eljárás folytatása volt. A keresetlevelén az illetéket 900.000 forintra kiegészítette, ennek ellenére az elsőfokú bíróság a 4. sorszámú végzésében további 300.000 forint illeték lerovására hívta fel. Kérte, hogy a másodfokú bíróság rendelkezzen az illeték visszatérítéséről.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta.

Kiemelte, hogy a sürgősségi kézbesítés teljesen új feladat volt, amelyért fix díjazás illette meg a felperest, az utólag érvényesített jutalékgigény megalapozatlan. Fenntartotta, hogy számlaőr-szolgáltatást a felperestől nem rendelt meg, a digitalizálás önmagában nem számlaőr tevékenység. A késedelmi kamatra vonatkozó döntést is megalapozottnak találta, mert a decemberi számlát a felperes a keretmegállapodás 8.1. pontjától eltérően nem állította ki. Azt elismerte, hogy a december havi számla alperes által elismert összege azért tér el a felperes által igényelt összegtől, mert az alperes álláspontja szerint címfelkeresésért és nem a kézbesített levelek darabszáma után illette meg a felperest díjazás.

A felperes a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének alperest marasztaló rendelkezését, ezért ez a rendelkezés a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett. Emiatt a Fővárosi Ítéltábla kizárólag az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott, a keresetet elutasító rendelkezését vizsgálta felül.

A felperes fellebbezése kisebb részben megalapozott, túlnyomó részben megalapozatlan.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére is tett indítványt, ezért az ítéltáblának elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy fennáll-e olyan körülmény, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolja.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt olyan lényeges eljárási szabálysértést, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokoltá tette volna a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján.

A felperes hatályon kívül helyezési okként jelölte meg a bizonyítékok helytelen mérlegelését és az általa indítványozott bizonyítás mellőzését.

A bizonyítékok téves mérlegelése önmagában nem ad alapot az ítélet hatályon kívül helyezésére, ha a jogvita érdemi eldöntéséhez szükséges bizonyítékok egyébként rendelkezésre állnak. A felperes K. T. tanú újbóli kihallgatására és szakértő kirendelésére tett indítványt. K. T.-t az elsőfokú bíróság részletesen kihallgatta, tőle újabb, a per eldöntése szempontjából jelentős további információ az ismételt kihallgatása esetén sem volt várható. A perbeli jogvita a felek között létrejött keretszerződés értelmezése, az okirati bizonyítékok és a tanúvallomások alapján elbírálgató volt, ahhoz további bizonyítás - szakvélemény vagy más bizonyíték beszerzése - nem volt szükséges. Ezért az ítéltábla az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján sem találta indokoltnak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást az érdemi döntéshez szükséges mértékben helyesen állapította meg. Az így megállapított tényállásra alapított döntésével és annak az ítéletben kifejtett jogi indokaival az ítéltábla túlnyomó részben egyetértett az alábbi kiegészítésekkel, illetve pontosításokkal:

A felperes a perben érvényesített követelését a peres felek között 2009. március 2-án kelt keretmegállapodásra és az annak alapján létrejött szerződésekre alapította. Ezért a kereset teljesíthetőségének a vizsgálata során a bíróságnak a szerződés tartalmából kellett kiindulnia.

Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes megrendeléseinek elfogadásával a felperes mint megbízott és az alperes mint megbízó között a Ptk. 474. § (1) bekezdésében körülírt megbízási szerződések jöttek létre. Ezeknek a megbízási szerződéseknek a részletes feltételeit rögzítették a felek a 2009. március 2-án kelt keretmegállapodásban.

A felek a keretmegállapodás 14. 6. pontjában úgy rendelkeztek, hogy a megállapodásban rögzített feltételek 1 évig érvényesek, a megállapodás 2010. március 1-jén lejár. Kölcsönös egyetértésük esetére azonban kikötötték a megállapodás 1 évvel való meghosszabbításának a lehetőségét. Az alperes 2010. március 1-je után is adott megbízásokat a felperesnek, amiket a felperes elfogadott és teljesített. A felek ezzel a ráutaló magatartásukkal kifejezték a keretmegállapodás meghosszabbítására irányuló kölcsönös akaratukat, és hatályban tartották a megállapodást. Ezért nincs jogi akadálya annak, hogy a felperes a keretmegállapodás feltételei szerint igényelje a 2010. március 1-jét követő teljesítéseinek az ellenértékét.

A keretmegállapodás megkötését a felperes ajánlattétele előzte meg, a szerződés feltételeit a peres felek egyedileg megtárgyalták, ezért a szerződés rendelkezéseit nem lehet általános szerződési feltételeknek tekinteni. Emiatt a felperes a fellebbezésében megalapozatlanul kifogásolta azt, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte a Ptk. általános szerződési feltételekre vonatkozó 205/A-205/C. §-ainak az alkalmazását.

A felperes által az alperes megbízásából ellátandó tevékenységeket és az azokért járó díjat a felek a keretmegállapodás 3. számú mellékletében határozták meg. A perben a felek között az volt vitás, hogy a keretmegállapodás alapján a felperes jogosult-e 8 % mértékű jutalékra a sürgős - 24-72 órán belül kézbesítendő - küldemények után.

A Ptk. 207. § (1) bekezdése szerint a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a keretmegállapodás vitás tartalmát a Ptk. 207. § (1) bekezdésének alkalmazásával bírálta el. A szerződés értelmezése körében - a felperesi állásponttól eltérően - nem annak van jelentősége, hogy a keretmegállapodásban meghatározott egyes részfeladatok behajtásának minősülnek-e, hanem annak, hogy a behajtás részét képező, a szerződésben meghatározott egyes részfeladatok fix díjazása mellett a sürgős kézbesítés teljesítéséhez kapcsolódott-e behajtási jutalék a felek megállapodása szerint.

A keretmegállapodás felperes díjazásáról rendelkező 3. pontja jutalékról nem tesz említést, csupán utal a 3. számú mellékletre. A 3. számú melléklet a 30-60 napos határidővel behajtott tételek után rögzít 8% mértékű jutalékot. Sem a keretmegállapodás, sem annak 3. számú melléklete nem tartalmazza azonban a felperes jutalékra való jogosultságának részletes feltételeit, sem a jutalék elszámolásának a módját. A sürgős - 24-72 órán belül kézbesítendő - címfelderítés és nyomtatvány átadás után a felek nem kötöttek ki jutalékot, csak egyszeri díjat.

A vitás szerződési kikötés értelmezése körében jelentőséggel bír a felperes és az alperes jogelődjének korábbi szerződéses gyakorlata is. A felperes és az alperesi jogelődök közötti korábbi szerződés ugyanis rendelkezett behajtási jutalékról és arról is, hogy a felperes milyen feltételekkel jogosult a jutalék megszerzésére. A szerződés IV. specifikációjának 4. pontja pedig részletesen meghatározta, hogy mit tekintenek a felek behajtásnak. Ilyen tartalmú rendelkezéseket sem a 2009. március 1-jén kelt keretmegállapodás, sem annak mellékletei nem tartalmaztak. A felperes törvényes képviselője maga adta elő, hogy észlelte a két szerződés tartalma közötti különbségeket, azokkal tisztában volt. Emiatt a felperes nem feltételezhette megalapozottan azt, hogy az újabb szerződés alapján is behajtási jutalékra szerzett jogosultságot a sürgős címfelderítések és átadott nyomtatványok után.

Annak alapján, hogy a felek a keretmegállapodásban nem állapodtak meg jutalék fizetésében a sürgős címfelderítések és átadott nyomtatványok után, továbbá, hogy nem határozták meg a felperes jutalékra való jogosultságának a feltételeit, az elsőfokú bíróság helyesen vonta le azt a jogi következtetést, hogy a felperes nem jogosult jutalékra a sürgős címfelderítések és nyomtatványátadások után, és helyesen utasította el a felperes jutalék megfizetésére irányuló keresetét.

A keretmegállapodás 2.3. pontjában a felek rögzítették, hogy a megállapodás a köztük fennálló jogviszony keretszabályait tartalmazza, 2.4. pontja szerint pedig az egyes üzleti folyamatokhoz kapcsolódó konkrét feladatokat, megbízásokat a megbízó írásban küldi meg a megbízott részére. Ezeknek a szerződési rendelkezéseknek az alapján az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy a keretmegállapodás lehetőséget adott az alperesnek a 3. számú mellékletben megjelölt szolgáltatások megrendelésére, de nem tette kötelezővé a számára azok igénybevételét.

A Ptk. 205. § (1) bekezdése kimondja, hogy a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre.

A perben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy az alperes akár a megállapodásban megszabott módon írásban, akár - a megállapodásban előírt alakiságtól a felek megegyezésén alapuló eltéréssel - szóban számlaőr szolgáltatást rendelt meg. Ezt a felperes a perben nem tudta eredményesen bizonyítani; a bizonyítás sikertelenségét a Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében a felperes terhére kellett értékelni. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a jogi következtetésre, hogy a számlaőr szolgáltatás teljesítésére irányuló megbízási szerződés a felek között nem jött létre, ezért az alperes nem kötelezhető díj megfizetésére a számlaőr szolgáltatás teljesítése ellenében.

Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes nyilvántartásainak az alperes részére való átadása a teljesítés igazolása érdekében történt. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az igazolás formájának a felek közös megegyezésén alapuló megváltoztatása, papíralapú nyilvántartás helyett digitalizált, DVD lemezre mentett nyilvántartás átadása nem minősíthető önálló szolgáltatásnak, csupán a keretmegállapodás 3.1. pontjában meghatározott, külön díjazásra nem jogosító mellékszolgáltatásnak. Ezzel kapcsolatban az ítéletábra azt emeli ki, hogy a nyilvántartások vezetése és átadása ugyanolyan mértékben szolgálta a felperes érdekeit, mint az alperesét, mert a felperes a nyilvántartásokkal igazolta a megrendelt tevékenységek ellátását, díjra való jogosultságát.

A perben a felek között vitás volt az is, hogy az alperes a sürgős küldemények kézbesítése ellenében a felkeresett címek vagy a kézbesített nyomtatványok száma szerint számított díjat köteles-e fizetni. A keretmegállapodás 3. számú melléklete a sürgős címfelderítés és igazolt nyomtatvány átadás díját darabonként 5.950 forintban határozta meg.

Ennek a szerződéses rendelkezésnek a Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti nyelvtani értelmezése alapján okszerűen az a következtetés vonható le, hogy az igazolt sürgős nyomtatvány átadás tevékenység ellátásáért a felperest az átadott nyomtatványok darabszáma alapján számított díj illeti meg.

Emiatt az ítéltábla nem osztotta az elsőfokú bíróság díjkülönbözet megfizetésére irányuló kereseti kérelemre vonatkozó, a követelés jogalapjának hiányát megállapító jogi álláspontját, és nem értett egyet az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntésével sem.

Az alperes perbeli álláspontja az volt, hogy nem a kézbesített nyomtatványok, hanem a felkeresett címek száma szerint számított díjat köteles fizetni a keretmegállapodás alapján. Nem vitatta azonban azt, hogy a 2010. november 31-ig teljesített sürgős küldemények kézbesítése ellenében általa megfizetett díj és a kézbesített nyomtatványok darabszáma szerint számított összeg különbözete a felperes által megjelölt 793.300 forint + ÁFA, összesen 1.007.491 forint. Mindezek alapján az ítéltábla megállapította, hogy a felperes díjkülönbözet megfizetése iránti követelése mind a jogalap, mind az összeg tekintetében megalapozott.

Az alperes nem vitatta a felperes 2010. decemberi megbízási díjra való jogosultságát, sem azt, hogy a felperes 2010. decemberben 83 darab sürgős nyomtatványt kézbesített. A 83 darab nyomtatvány kézbesítése ellenében a felperest a keretmegállapodás 3. számú melléklete alapján 83 X 5.950, összesen 493.580 forint + ÁFA díj illeti meg. A felperes a keresetét 481.950 forint + ÁFA megfizetése iránt terjesztette elő. Az ítéltábla a Pp. 215. §-ában előírt tilalomra tekintettel nem terjeszkedhetett túl a kereseti kérelmen, ezért az alperes marasztalására a 2010. decemberre díj jogcímén 493.580 forint + ÁFA, összesen 612.077 forint volt lehetőség.

A 298. § a) pontja szerint a kötelezett késedelembe esik, ha a szerződésben megállapított vagy a szolgáltatás rendeltetéséből kétségtelenül megállapítható teljesítési idő eredménytelenül eltelt.

A felek a keretmegállapodás 8.1. pontjában a megbízási díj megfizetésének a határidejét számla kiállításához kötötték, és úgy rendelkeztek, hogy az alperes a befogadott számla kézhezvételétől számított 45. napon belül köteles megfizetni a megbízási díjat.

A felperes a díjkülönbözetről és a 2010. decemberi díjról nem állított ki és nem küldött meg számlát az alperesnek. A számlák megküldésének elmulasztása azzal a következménnyel jár, hogy a felperes nem tette esedékessé a megbízási díj teljesítését. A számlák átadásának hiányában ugyanis a szerződésben meghatározott teljesítési határidő nem kezdődött meg, így el sem telhetett. Mivel a szerződésben meghatározott teljesítési határidő nem telt el, és a felperes követelés nem vált esedékessé, az alperes nem esett késedelembe a megbízási díj teljesítésével. Emiatt a késedelem jogkövetkezményei nem alkalmazhatók, a felperes késedelmi kamatra nem tarthat igényt.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az alperes marasztalását 1.619.568 forintra felemelte, az alperest megillető elsőfokú perköltség összegét pedig a Pp.

81. § (1) bekezdése alapján a felek pernyertességének-pervesztességének arányához igazodóan 4.000.000 forintra mérsékelte.

Alaptalanul támadta a felperes a Fővárosi Törvényszék 19.G.41.540/2011/4. számú 300.000 forint kereseti illeték lerovására vonatkozó felhívását is, mert a fizetési meghagyással indult és ellentmondás folytán perré alakult eljárást a Fővárosi Bíróság Gazdasági Kollégiuma 27.G.40.825/2011/2. Számú végzésével megszüntette. A jelen eljárás pedig a felperes által a Hajdú-Bihar Megyei Bírósághoz 2011. április 22-én benyújtott keresetlevéllel indult.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest másodfokú perköltség megfizetésére, míg a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2013. január 11.

Világhyiné Dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

Dr. Lente Sándor s. k.
István s. k.
előadó bíró

Dr. Csóka
bíró

A kiadmány hitelül:
Hilcz Ádámné
tisztviselő